

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Logica et metaphysica - Cod. Ettenheim-Münster 293

Jost, Gerold

[S.l.], um 1752

Pars 2da

[urn:nbn:de:bsz:31-130100](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130100)

241.

Si obliquum aliquid supponit esse tunc ab inferioribus in se posse positum licet
ascendere §. 4. Si equus velle equus e nequeus, qd aliquis e nequeus.
hic pariter qd singularia sunt referenda ut in rebus veru sit. Nam
si pmi pbiulata n e d nequeus, v e d de henu, jam n manescit ve
sus, neq;e aliquis equus e nequeus.

242.

Descensus.

Si obliquum supponit distributive tunc de quibus valet pariter distri-
butiva, n in nequeo sia singularia sunt enumeranda. E.g. bene infro
ois ignis e ceteros, qd ignis e ceteros.

243.

Si obliquum supponit copulative tunc in inferiora oia in descensu sunt
ponenda. E.g. oia e elementa sunt 4. qd ignis, aer, aqua, terra sunt 4.

244.

Si obliquum supponat disjunctive tunc in descensu sunt in descensu qd
pbiulata. nam si dico aliquis hoc currit, qd v ille currit v iste currit.
utrum am pmittere, ut, qd n e vera, si ille hoc currit.

245.

Si obliquum supponat esse, oia pariter inferiora ead mensenda, si
en e d de henu, jam n foret suppo esse.

246.

Si obliquum supponat ordinarie disjunctive et de henu §. 232.
n pariter qd nec descensu, qd ad et descensu e ad plura §. 236.
si hi de henu ad unum jam descendit qd. si vero ppo sit negativa,
huc pbiulata supponit descendit ascensu et descensu, a no §. 238.

Parte 2da Logica.
De iudicio et propositione.
Sibilus primus.

Quid sit iudicium et propositio?

per experiam d veng §. 47. Si pates vni idea jungere aliam
et facere ideam complexam seu oppositam §. 48. Jam a huc se n opus e,
quam altera ideam de prima idea affirmare v negare, e d n iudici-
um aliquid foreat §. 49. huc ideam iudicij et huc huc ideam v.
loris. Jam hanc 2da ideam ff vrbu aliquid §. 50. de prima affir-
v nego, et huc iudicij, vquo fundantur e ipse ppo, quam iudicij
absolutio.

247.

n in hac infere licet iudicij de nil aliud qm idea idea juncta,
nam e fm unig aliquid idea de idea enun-ant. adeo qd fm v ut
ves fm in qd quatuor maali considerat, n ipse aliquid iudicij
considerat fm unig §. 51. pte cogitare vel itis e colorata, qm
iudicij fesa. pariter et ait pte cogitare vel itis e colorata, qm
huc pates, qm qm iudicij fesa ita se nec huc. ssequenter iudicij
e aliquid simplex superviens et istas duas ideas affirmans ex
ipso aliqua, seu sparate, convenientia hbitur in n repugnans
inter ea pphensa.

249.

per iudicij definit §. 52. aliquid mhis operatio qua vni de alio v affirmans
v negans §. 53. ut pting pphere, nquitate leguatos sibilus. iudicij.

233.

us de qua n[on] pot[est] fieri p[ro]p[ri]o p[ro]p[ri]o res n[on] ma[ne]t p[ro]p[ri]a q[ui] de o[mn]i
p[er] p[ro]p[ri]etate fieri atque ad h[ab]it[us] r[ati]o[n]e unde s[un]t ma[ne]t n[on] e[st] n[on] p[ro]p[ri]a
e[st] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a
eandem p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a

236.

pro in ma[ne]t p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a
n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a
in ma[ne]t p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a
ab o[mn]i p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a
p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a
actuale p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a

237.

pro in ma[ne]t p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a
completa n[on] p[ro]p[ri]a
p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a

238.

Necessitas e[st] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a
n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a
p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a
necessitas e[st] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a
n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a
necessitas e[st] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a

casu, maie in dividit, ppos in legitimam formam, et in negatione, scilicet a
li inter obitu et ppositu intercedit vera diversitas, ut hoc e aal. negationis e
duplex, pmo si idem pvidem et p synonymu dicit, ut ensis e gladius, pater
e pater. que ppos inter, videlicet as reputa vestimant. 2do si sit de
obto si representante id e si enuntiat aliq de subto, de quo n p ppositum.
ut si theologu de ratiis ppos, si dicitur ante xij, psequit Eucardom.
pca propositionis

260.

glemerens pposcm soas, temp experieris, qd aliq affirmes et neges,
atq implicat, ut ppos aliq affirmativa fiat negativa sine aliqta addi.
hac pphila malignantis e. si duo mensa e qua trahat, sive sit talis,
sive n sit, temp pparatu de illa affirmo. jam vero cum illa sit reic pca,
qua negata manet res, et variata tollit. 87. hanc affirmo et nega.
his pca ppos dicit dicit.

261.

Quando vero ppos sit affirmativa, facile apparet, nempe quo nil negati
ca obto, sed aliq affirmavit, at negativa e, si aliq tollit a obto.
bene h e attente nota ad pphila q, hoc e n. solum affirmat, indicat,
si facit pposcm negativam, sed infinitatem, seu si implet ante copulam
ponat ponat, cum e n negativa sed affirmativa et infinitas. 87.)

Qualitas pposcm.

Enuntiat pposcm statim queri p an sit vera et falsa, qd idem e ac qua
sit pphila pposio? nempe veritas et falsitas affirmata et negata pposcm
sequit, namq pphila e assumenda. 67.)

262.

Vera tunc dicit pposcm sit sit conformis obto, falsa si sit difformis. 204. et
qua dicit illud ce qd e obillu n ce, qd n e, at falsa: qua dicit illud ce qd n e,
et illud ce qd n e.

Quantitas pposcm.

264.

Sape in pposcm aliqta multa spectamus, sape de uno vel pto n raro de pto
individuo loquimur, et in infinitate aliq de alio pntiam, ut pmo
pposcm fiat et ho e pphilaris et singularis et tandem infinita.

265.

ut ho e in qua casu certo obto, pphila signu utile, ut ois hois utit.
pphilaris, si habeat pfixu signu pphilaris aliquis, inde finita, si hanc
raro obto e certo, s. manis sine fine, qd n, ut hois natq e multu, sin:
egularis si sumit p e termino indicio.

266.

Regula 1. si pphila h ppositu distributive specte, hanc si utilis e vera
in pphilaris e vera, si implet, hanc licet una vera sit altera vera e n
dicit. 218.

267.

Regula 2. si pposcm infinita sit in maie necesse e quivale pposcm necesse
aliq h ppositu p ois inferioris dntis distributive. 217.)

268.

Regula 3. si in maie obtingentia quivale pphilaris. 265.)

269.

Regula 4. pposcm singularis rari dicit ad utem potius qm pphilaris, qd e
ga jam sumit tota sua expansioem in qua pphila existit ut lras pphila
218. n e, ut latus extendi, qm autu extendat.

Regula 5. si ipso ueris q̄ reuera, his erit in particularis atq̄ adeo si illa uera ē in hac erit uera.

Modus predicandi

267

Cum in ipsoe quavis predicatio enuntiat de solo, necesse ē expressare ipso debeat & quotienslibet a liq̄ p̄it̄ predicari in ratione predicatiois diuisit̄ ipso in di-
et p̄mentā. illa si predicat̄ q̄. vel, haec si predicat̄ in q̄ si debeat. censebim̄
de uera predicā h̄ illud q̄ latius p̄t̄ predicari, Nullud q̄ minus late p̄t̄ d̄iuidi

268

pro bonā predicā sequentes regle p̄p̄inis notanda sunt.
Regula 1. p̄p̄ ob̄t̄ aliq̄ attribut̄ p̄natis tangmaliḡ. Substat̄ uen̄ Sub̄
iā aliq̄ mod̄, iūta aliq̄ illud d̄icor quasi uerba inducti et p̄ de imo res p̄i:
-cio, et d̄icō exp̄imit̄ in casu uerbo, id̄ ip̄m̄ predicā q̄ casu uerbo sufficit rem
q̄ de standon, si uerbo attingit aliq̄ alibi inexistens, illud in obliquo res p̄iūo,
et d̄icō h̄is predicā in obliquo p̄mit̄, et si d̄icō p̄t̄ h̄ic aal et p̄t̄ h̄ic ē libens
albedinem.

Regula 2. uerbi accideat h̄ic. i. y. s. / Secunda nālem suū sufficiendi modū in
uero importat̄ solo et for̄ accidentalem in obliquo. E. g. albu in uerbo sufficiat
mutū et in obliquo albedine.

Regula 3. in uerbo Substat̄. i. y. s. / scato nāa si uenit in uerbo, nec illud q̄ illa
Substat̄, si male duo p̄t̄ h̄ic ē humanitas, p̄t̄ h̄ic ē ueritas et. unde h̄is si
uic̄. Et nā, sed ueritate resp̄n̄ ex O. r. s. a. a.

Regula 4. si uic̄ de plurib̄ uerbo, et si for̄ multiplicati, si Sub̄ si si
imul̄ multiplicati. E. g. p̄t̄ h̄ic uic̄ nauis luens et si plures, et h̄i habeat̄ plu-
res uic̄s.

Regula 5. uerba Substat̄ multiplicati ad multiplicandem fac̄ et Sub̄ similit̄
d̄icō. Aliq̄ ē plures h̄ic, q̄ for̄ multiplicati in si Sub̄. Sed melius
d̄icō multiplicati similit̄ personā et nāa. unde q̄ sola diuina nāa personā
in Solo, si uic̄ plures ob̄ duas nāas.

Regula 6. ueniminas fid̄ de ip̄o ab̄ illa, ip̄o quā ē potior, si uic̄ dum duo p̄o,
tant̄ pondera, majus momentū ualent̄ h̄ic inueniunt. Nota in, si
una pars albat̄ infingat̄, q̄ tunc effectus sequat̄ ip̄em de biliorē.

Propositio Modalis

269

Diuidit̄ uerbes ipso in p̄p̄em de quādo et in ipsoem de tertio ad p̄an:
ite, illa ē, si duo p̄t̄ h̄ic et h̄ic ē si duo p̄t̄ h̄ic et h̄ic ens.

Propositio Modalis

270

Diuidit̄ ipso in absolutā et Modalem, illa ē quā ip̄i predicat̄ de
Solo enuntiat̄, et modum quo enuntiat̄ minime expr̄imat̄, haec in cathe-
goria seu uic̄ ar̄ito uocant̄. E. g. p̄t̄ h̄ic uerit̄. ipso uero modalit̄, in
quā similit̄ modus expr̄imit̄ quo aliq̄ predicat̄ Solo ueniat̄.

271

hic modus quatuor p̄t̄ expr̄imit̄, i. p̄ uenientiam predicat̄ cum Solo,
nempe ob̄tendēdo ueritatem & impossibilitatem, stringentiam & possibilitatem
uenientia E. g. necesse ē petrum currere, impossibile ē petrum currere,
stringens ē petrum currere, possibile ē petrum currere.

272

duo ip̄o in quavis ipsoe modali sunt notanda modus et uic̄: modus quā illa
4 uic̄s necesse ē impossibile et h̄ic, reliqua quā h̄ic ubi modo affirmant̄ uerant̄
aut̄ uic̄t̄. E. g. in hac ipsoe h̄is reuerē ē aal, modus ē p̄, necesse, uerit̄ ē
h̄is ē dal.

273
affirmatio et negatio, veritas et falsitas ipsorum modalium alteri. Sed
penes modum, et non penes iudicium. Ita ut si iudicium affirmativum et negativum
in ipso modo modalis affirmativa et negativa. pariter vera est et ob id ita
et modus emundialis, falsa si ab altero non explicat mores. 263/267

274
Quarto dividitur ipso in simplices et compositas, illa est quae in plures alias res
hinc respicit, ut Regem oppositens, quae ipso in terminos simplices: 172. resolvitur,
alibi quae libet terminos complexos. N. X. ac simpliciter in plures ipso
simplices, et hinc in plures generis opposita. V. ita - explicite, implicite et si
aliqua particula exclusiva et exceptiva et copulativa et separativa addatur.
Et si Regem solus est oppositens, explicite opposita est in qua clare, plures particulae
ponuntur ut una ipso in plures potest resolvitur. Secunda species 6 sunt ipso
opposita explicite, nempe copulativa, disiunctiva, conditionalis, causalis,
relativa, disiunctiva.

275
Copulativa est quae et pluribus terminis aut particulis gaudet, et particulae
et nec negatio. Et. castor et pollex sunt duo verba, quorum in particula
hinc habentur ipso stringentis exercitum alibi in tempore aut senectute
actus. Et si potest dicitur quod unus quum similis existens potest affirmare partem
alibi in hanc ipsoem resolvitur quod unus existit et unus.

276
Regula est ut verba ipsa sunt vera si ipso in materia singulari sit vera, nam
si castor et pollex est verus furens, ipso falsa est ex integro.

277
Disiunctiva est si membra per particulam vel disolvantur in vicem copulatae
Et. v. vnicum et moti verum est.

278
Regula 1. est, ut in alterutra vera sit, quae fit per quaedam in vicem ipsoem,
Regula 2. est, ut si admittatur medium, nam si. V. castor, tunc iam signum est, si
alibi perfectam, perquam inter extrema disiuncta.

279
Si verum aliqua ipso nec hoc nec oppositum iudicium tibi videtur, vocatur
necesse seu inoffensum. Et. angustiam ambulat per, hodie ad hoc inoffe:
rens, quae ex hypothesis non me determinat ad ambulandum. Si in an dis
alibi ut bonum magis est disiunctio, et admittit medium inoffensum.

280
Si ipsa aliqua ipso disiunctiva si patitur medium, debet attendi an materia
sit inaequaliter opposita, necesse tibi has partes sub disiunctioe oppositas videtur
ita ut si una non sit, necesse sit altera, ut. V. lux et tenebrae, tunc necesse una
est ipso vera et altera falsa.

281
Si vero solum in ipso de se abstracta in utroque iudicium ita ut non si magis in
alterum veniat, necesse dicitur, donec deinde si permat alibi, quod ipso in
et statim per se ad statum determinatum deducatur, et si auferat deinde quod
in ambulat.

282
ipso conditionalis est in qua ipso simplices spectantur particulae aut
nisi vel alterius similis potest. Et. V. magnetis lapis fiat aqua fortem

Articulus 4
De oppositione propositionum.

293.

Cum propositio sit in quantitate et utriusque particularis: 262. aut in specie et affirmativa et negativa: 260. oritur in vice pugna nempe inter utrumque et particularitatem affirmativam et negationem, ut simul utriusque litteris utriusque oppositum affirmativam, particularitatem et negationem notarent, ita ut utriusque affirmativa sit et utriusque negativa notetur per E. particularis affirmativa per J. particularis negativa per O, juxta sequentes versus.

Afferit A, negat E, sunt utriusque amba
Afferit J, negat O, sunt particulariter amba.

294.

haec pugna vocatur oppositio, quae cum sit in quantitate circa utrumque et particularitatem, aut in specie tum inter utrumque et particularitatem, tum inter affirmativam et negationem, ita quadruplex est, nempe oppositio stradictonia, stradictonia contraria et subalterna.

Oppositio stradictonia.

295.

Proposiciones stradictoniae illae sunt, quae et si idem obiectum et particulatum, pugnant tamen in quantitate et specie, ut A et O, E et J. omnis homo est animal, aliquis homo non est animal, nullus homo est animal, aliquis homo est animal. ubi notandum, quod stradictoniae idem obiectum et particulatum, tamen affirmativae et semel negativae, nempe ut negat 2da propositio quae prima affirmat.

296.

Lex propositio stradictoniarum est quod una si propositio est vera, quia altera falsa sit, imo si una est veritas, altera est veritas falsa, quae alias legatur, quod idem est simul. An est: si est stradictoniae quod nullus homo curat, aliquis homo curat, ita utriusque veritas est, legatur quod propositio si propositio existet, curat: 256. altera dicitur si existit, curat, sequatur propositio existit et non existit: 144.

297.

Cor. 1. unde dicitur implicat dicitur media inter existit et non existit, si et non dicitur media, quia si una propositio vera sit, altera falsa est. Ibid.

298.

Cor. 2. altera itaque propositio tamen debet negare quantum requirit ad falsificationem prioris, nec plus videlicet nec minus. si est plus et minus negat, tunc amba potestatem simul esse vera et falsa. hinc non sunt stradictoniae. Notandum omnis homo est doctus, hic homo non est doctus, quia posterior plus negat, quod requirit ad falsificationem prioris. Sufficit enim ut sit aliquis non est doctus, hinc si ille doctus homo sit doctus, utraque sit falsa, prior et 2da propositio. idem dicitur si variare si propositio v. alia propositio per se minus, quia tunc prior non negat, quod affirmat, itaque sequenter nec est stradictonia.

299.

proposiciones singulares cum equivalentur simul utriusque: 266. regula 11. propositio in quantitate tamen in specie stradictoniae oppositae, ut nec simul vera

Solventur objectiones.

307.
 Ob. 1. haec duo propositioes ois gallus e' hoo, aliquis gallus n' e' hoo vult esse struic.
 Tonia p. 295. / al' haec sunt simul vera, cum gally gallinaceus n' sit hoo
 go. D. N. supponit qd' h' idem obitur p. 295. / unat' qd' suppositio et sequenti
 teig' alio p' i' dicit' q' regulam p. 294.
 Ob. 2. haec duo propositioes sunt vera: ois aal fuit in arca Noe, aliq' aal n' fuit in arca
 Noe, nempe huius canis. Item q'is hoo supit in peccato originali, aliquis hoo
 n' supit in peccato originali, utraq' n' e' vera p' propositioe struic' tona p' h' obex
 utraq' p'lem vera d. quoad p'ia p'poem, qd' negativa plus negat qm ad sol.
 leuand' affirmatiuem sequitur p. 298. / 2a im' p'poo e' affirmatiua et lumen
 2a in sol' auomodo p. 298. / et de peccat' extra p'p'orem regulam.
 Ob. 3. nullus locus videt aliquis locus videt, ille nempe cui oculus
 apperit oculos sunt p'pooe struic' tona et n' vera go. D. N. coam, q' a' l' t' n'
 p'pooe lumen e' in ampliat' p. 228. / unde iam plus dicit qm ad tollend' a
 affirmatiuem sequitur, utroq' qua' supponit p' statu p. 298. / 2a
 Ob. 4. haec sunt struic' tona de q' morib' e' aal aliq' q' n' morib' e' n' aal, et
 n' vera sunt, go. D. N. supponit q' im' a' l' t' n' p'pooe n' e' negativa p. 261.
 Ob. 5. supposito si nullus hoo existet et haec p'pooe e' struic' tona ois hoo
 currit, aliquis hoo n' currit e'nt falsa, amba p'lem, cum e'nt de sol' n' suppo.
 inent' p. 259. / go. p'nt' e' simul falsa d. N. / 2a p'pooe sit falsa p'nt'
 opponit' in struic' tona. tona vera, cog' sunt n' existat uisus, nec hoo cur.
 258. / 256.
 Ob. 6. si nullus hoo existet et currit, hanc haec p'pooe e'nt falsa ois hoo
 currit, q' q'is dicit' plures, et haec n' e'nt falsa, aliquis hoo n' currit, go. d. N.
 n' e'nt falsa, d' e'nt lumen p' p'nt' p. 252.
 Ob. 7. ois equus e' ralis e' aal, aliquis equus ralis n' e' aal sunt p'pooe
 simul falsa et n' vera struic' tona, d. N. / q' p'ia p'pooe sit falsa, nam
 resolu' in ralis e' aal p. 252.
 Ob. 8. ois binarij Apostolorum e' in coelo, aliquis binarij n' e' in coelo
 amba p'pooe sunt falsa go. D. N. / q' a' l' t' n' negat, q' p'ia affirmat,
 p'ia en' supponit collatiue et al' p'nt' distributiue, huius e' binarij.
 Ob. 9. ois apostoli sunt in coelo, aliquis apostoli n' sunt in coelo utraq'
 p'pooe e' falsa. d. N. / plus negat q' 2a, qm requirit' ad falsificand' p'ia,
 sufficit e' ut un' n' sit in coelo.
 Ob. 10. ois oculi e' neareq' ad vidend', aliquis oculi n' e' neareq' ad vidend'
 d. N. / de variis suppo. / p'ia p'pooe supponat' s'pise al' p'nt' distributiue
 p'nt' n' e' 298. /

Oppositio contraria

308.
 oppositio struic' tona inter duas p'pooe viles idem obitur et p'nt' tona
 p'nt' tona, quatu' una e' affirmatiua, al' p'nt' negatiua e' q' ois aqua regia
 soluit aurum, nulla aqua regia soluit aurum.
 309.
 Itaque p'pooe negatiua e' p'nt' plus negat qm ad falsificand' p'nt' tona
 requirit' cum sufficeret haec aliqua aqua e' q'

310.

Lex 1. sequitur alterius veri modum inter oppositas etiam. E.g. si hoc currit, nullus hoc currit, admissibile pro modum hanc, aliquis hoc currit. 297.

311.

Lex prima est, quod oppositas etiam non ponitur simul esse vere, cum loqueretur idem esse et non esse, existere et non existere, nempe hanc oppositas omnis hoc currit affirmat, existens currit, et hanc nullus hoc currit negat existens currit, sequitur si utroque est vera daretur utroque et non utroque. 265.

312.

Lex 2a in maiori stringente ponitur esse simul falsa, nam in oppositas affirmativa existens usque pro omni in altera negati pro omni, utroque plus negat quam ad falsitatem prioris requiritur. 298. sequentes non sunt contradictoria, ad hoc datur medium. ut vero medium veritatis affirmativa et negativum et particulare. ex his proinde falsificat utlem affirmativam. 293. quam negativam. quod quoniam alicuius tertio non conveniunt non conveniunt inter se. utro 201. pro amba ponunt esse falsa, seu falsificata a oppositas media.

313.

Lex 3ia in maiori nece una est nece vera, altera nece falsa, demonstratur. si datur aequivalentia oppositas contradictoria, tunc una est vera altera falsa. 296. si hoc est pro, pro m. hanc datur aequivalentia si oppositas particularis in maiori nece utroque valet ac pro utroque. si hoc est pro, pro m. si est utroque in maiori nece vera est in particularis erit vera ob evidentiam connexionem. 266. regula 5.

Oppositio Propositionum Subalternarum.

314.

Oppositas proinde subalternarum est inter duas particularis, quarum una est affirmativa altera negativa, ut aliquis hoc currit, aliquis non currit.

315.

Lex 1. Subalternarum non ponunt esse simul falsa quacumque fuerit maiori, nam loqueretur si idem esset ac non esset, nempe existens currit et non existens.

316.

Lex 2. ponunt tamen in maiori stringenti esse vere, nam quod stringens idem est ac pro aut: utroque, pro pro alij uni nec, quoniam dicitur alteri, ut pro ex demis.

317.

Lex 3. in maiori nece una vera est, altera falsa, nam quod uni particularis nece dicitur, id in alteri ejusdem speciei minus nece dicitur, nam nece idem est ac pro. 297. jam vero quae specialiter pertinet factis et modis pro si simul non esse pro res non est.

Oppositio Subalterna.

318.

haec oppositas datur in se inter duas oppositas quarum una est utroque, altera particularis utroque tamen est affirmativa et negativa, utroque sola pugna in quantitate non glit. 264. et omnis totus dicitur in aere humido, aliquis totus existit in aere humido, omnis auri habet helicum, foveam, meam, propani, malleum, funiculum, in eadem, stapedem, canaliculos semicirculares, in ea eus facti, et concha una cum nervo acustico, aliqua auri haec datur. Item omnis hoc est aal, aliquis hoc aal, ubi datur utroque subalternans,

particularis subalternata nominati.

319.

Lex 1. si subalternans e vera, tunc in in omnia subalternata e vera / 266.

320.

Lex 2. in materia stringente subalternans potest esse falsa, quia subalternata sit falsa. E.g. si aliquis curat, potest esse verum, quia omnis homo curat. sed eadem de materia.

321.

Lex 3. subalternata sequitur veritatem subalternantis, id est si haec sit vera in illa, si falsa in illa, falsa erit, illige si fuerit materia necessaria, nam istud stringit particularem, et quae illi necessaria spectant, in hinc / 266.

Thesis 10

Eadem propositio mentalis potest de vera transire in falsam.

322.

Nota 1. veritatem aliam esse speciem prout semper quilibet res in se vera est, quatenus tunc e in similitudine, et haec veritas e transcendentalis rei cuius lex huiusmodi spectans inseparabiliter. alia e veritas in se presentans, pro se obiecti forme e, nec iudicio. Quotum secundum presentiam, haec veritas potest se tenet ex parte illius obiecti focalis, id est vero se tenet ex parte obiecti e obiectiva, siquidem illius idea tanquam aliquid resultans inter istum et obiectum debite perceptum, et haec veritas fiducialis e separabilis deo dicitur, quia se potest mutari, dum nostrum iudicium e erit forme obiecti.

Nota 2. falsitatem esse in oppositam prout nihil veritati, ita et in alia tunc sit falsitas, quia in rebus deformitatis obiecti ad nostrum iudicium.

Nota 3. movetur hic questio, an aliqua propositio mentalis seu in mente regens curans quibusdam temporis intervallis potest de vera in falsam transire. E.g. si propositio in mente per se curat, iam in se ipso insisteret eadem in propositio se ipso supposito, dum incipit hanc propositio mente se ipse per se curat, prout unquam e eadem de vera transire in falsam, si per se a cursu decidat.

Propter hoc: Veritas propositio e, si adsit deformitas propositio cum obiecto / 268. in opposito in cursu e, si hanc propositio de cursu e, si adsit deformitas / 266. propositio e veritas. Subiungo: si propositio habebat veritas, postmodum e ipsa in falsam, quod idem e ac mutati in se ipse ex se ipso, propositio veritatis mutatur propositio deo in falsam.

Solutio objectiones

Obiectio 1. dum duo per se curant e facti per se disiunctivi / 220. tunc temporis e facti per se copulativi / 219. neutrum potest dici, quod non potest eadem propositio e.

Obiectio 2. si propositio denotat aliquid determinatum temporis / 220. si hanc significat determinatum tempus tunc in illo tempore tempus manet vera propositio, et e thesaurus de se ipso in supponente / 259. propositio non potest transire in falsam, si hanc per se copulativum, et propositio e falsa propositio dum non minus hanc quia illa temporis diffinitam includat / 219. hanc per se abstracta ab omni tempore diffinita, nihil potest dicat nisi simpliciter cursu, qui si verificatur hoc tempore facti propositio veram, si non, facti falsam.

Obiectio 3. si hanc significat tempus determinatum, propositio tempus erit vera per se. Ad hoc respondetur: si hanc significat tempus in quo actio fit, sed illud tempus e determinatum

ad Dialecticam jungitur

Sint duo jppoes straiictoria ois hoo currit aliquis hoo n currit, vabr
sues equivalentes, si loto pna jppois pncula n antepoatv E.g. n ois hoo
currit, aliquis hoo n currit

Sint duo jppoes straiictoria ois hoo currit nullo hoo currit, ba dua reduntur,
ad unu sum si n postpoatv loto E.g. ois n hoo currit, nullo hoo currit.

Sint duo jppoes straiictoria reduntur ad pncula n loto ante et post
poatv E.g. n ois hoo currit, aliquis hoo currit.

Sint duo jppoes straiictoria qua reduntur ad aliqua expoen E.g. aliquis
hoo currit, aliquis hoo n currit, si expoen aliq currens n e hoo, aliquis
hoo n currit. haec n reductio iem n eadem pncus spu faciat p e jppois.
caeterum loto appoatv negotiu his duobg verbis versibg straiict.
pra straiicta post straiicta pra postq subalter.
in sub straiictis verba locanda aliter.

ut ad hoc melius pateat qd jppoes varie torqueri et sumi possunt, in exa-
minatv jppois pncula aliq ois loto vestr pnt et vixissim, ita et vestr
hoo n aliud vel ad vestr nisi loto in pncula et vixissim facta mutuo
ex quo apparet vtrq quovisq aliq pncula pnt attribui loto. Et hinc
observatv qd solum quatuor jppois fieri possunt manente eadem qualitate,
licet aliqo quantitas varietur.

primus est aliqua jppois ita vestr et simpliciter ex pncula fiat subter
et ex loto pncula sine mutae vestr et quantitas, ut ois aal e hoo,
ois hoo e aal, et haec versio simp lex dicitur.

secundus est aliqua jppois vestr ut maneat quem q litas ad n quantitas
ita ut vtrq fiat pncularis et ois hoo e aal qd aliq aal e hoo. et
haec versio vocatur p auidens.

tertius si pncula ita vestr in loto manente q lita et quantitate ad
pncula n ita eadem veritas cluesat, ut ex finitv
aut semi infiniti E.g. ois hoo e raaalis qd ois n raaalis e n hoo,
et haec versio p straiictioem vocatv qd n a jppois dicit idem ac
jppois vestr, n e regulas. iam ego differentes hoo jppois vestr n
vstrantibg ac vstr finitv ab infinitv e hoo qd e n mensa.

Integra oeconomia vstrionis his versibg straiict: Simpliciter feci
vstrantv Eva p auidens, act o p straiictioem, si fit vstrio loto.
vtr vocales jppois inuicant sententiam: 293/

utlio affirmativa p auidens p vstrantv ac p straiictioem ut vstrantv p Eva
et loto E.g. ois hoo e aal qd aliq aal e hoo. raa e.

